

Gail Honeyman

Ik ben Eleanor Oliphant

(met mij gaat alles goed)

Vertaald door Hien Montijn

2017

AMSTERDAM

Voor mijn gezin

‘...dat eenzaamheid zich juist kenmerkt door het hevige verlangen om een punt te zetten achter de ervaring; dat doe je niet puur op wilskracht of door vaker van huis te gaan, maar door vertrouwensbanden op te bouwen. Dat is veel makkelijker gezegd dan gedaan, vooral voor mensen wier eenzaamheid het gevolg is van verlies, verbanning of vooroordeel, voor hen die het gezelschap van anderen met reden vrezen of wantrouwen, óók als ze er tevens naar verlangen.’

‘...hoe eenzamer je wordt, hoe minder behendig je de stromingen van het sociale verkeer bevaart. Eenzaamheid kapselt je in en groeit als een schimmel of vacht om je heen, een beschermlaag die contact onmogelijk maakt, hoe graag je dat contact ook wilt. Eenmaal aangebracht is deze laag heel lastig weer weg te krijgen.’

Olivia Laing, *De eenzame stad*
(vertaling: Laura van Campenhout)

Goede dagen

I

Als mensen – taxichauffeurs, mondhygiënisten – me vragen wat ik doe, zeg ik dat ik op een kantoor werk. In bijna negen jaar heeft nog nooit iemand gevraagd op wat voor kantoor, of wat voor soort werk ik daar doe. Ik ben er nog niet achter of dat is omdat ik volmaakt voldoe aan het idee dat ze hebben van iemand die op een kantoor werkt of dat ze bij het horen van de zin ‘werk op een kantoor’ automatisch zelf de lege plekken invullen – vrouw bedient kopieerapparaat, man tikt op een toetsenbord. Niet dat ik klaag. Ik ben dolblij dat ik niet met hen in detail hoeft te treden over de fascinerende details van onbetaalde facturen. Toen ik hier pas was begonnen en zei, als men mij ernaar vroeg, dat ik voor een grafisch ontwerp bureau werkte, werd ik verondersteld een creatief type te zijn. Ik kreeg er genoeg van hun gezichten te zien betrekken als ik uitlegde dat het om de boekhoudafdeling ging, dat ik niets te maken had met fijnstiften en speciale software.

Ik ben nu bijna dertig jaar en werk hier vanaf mijn eenentwintigste. Bob, de eigenaar, nam me kort nadat het bedrijf opende in dienst. Ik denk dat hij medelijden met me had. Ik had klassieke talen gestudeerd en geen noemenswaardige werkervaring, en ik verscheen op het sollicitatiegesprek met een blauw oog, een aantal ontbrekende tanden en een gebroken arm. Misschien voelde hij destijds al aan dat ik nooit meer zou ambiëren dan een slechtbetaalde kantoorbaan, dat ik blij-

vend genoeg zou nemen met mijn plek bij het bedrijf en hem de moeite zou besparen ooit een plaatsvervanger te moeten zoeken. Misschien wist hij ook dat ik nooit tijd zou hoeven opnemen om op huwelijksreis of met zwangerschapsverlof te gaan. Wie zal het zeggen.

Het kantoor werkt beslist met een tweerangensysteem; de creatievelingen zijn de filmvedettes, de rest van ons louter figuranten. Eén blik op ons en je weet tot welke categorie we behoren. Om eerlijk te zijn: gedeeltelijk is dat salarisgerelateerd. Het administratieve personeel krijgt een hongerloon, zodat we ons op het gebied van vlotte kapsels en kekke brillen niet veel kunnen veroorloven. Kleding, muziek, gadgets – ontwerpers doen zich weliswaar maar al te graag voor als vrijdenkers met unieke ideeën, maar ze zijn stuk voor stuk aanhangers van een strikt uniform. Grafisch ontwerpen interesseert me niet. Ik ben een financieel medewerker. Ik zou werkelijk voor alles facturen kunnen uitschrijven: wapentuig, rohypnol, kokosnoten.

Van maandag tot en met vrijdag begin ik om halfnegen. Ik neem een uur lunchpauze. Vroeger nam ik mijn eigen boterhammen mee, maar het brood thuis was altijd oud voor ik het ophad, dus tegenwoordig haal ik wat uit de supermarkt. Op vrijdag eindig ik altijd met een bezoekje aan Marks and Spencer, waarmee de week plezierig wordt afgerond. Ik zit met mijn broodje in de personeelskamer en lees de krant van voor naar achter, en daarna doe ik de kruiswoordpuzzels. Ik neem *The Daily Telegraph*, niet omdat ik die zo goed vind, maar omdat die het beste cryptogram heeft. Ik praat met niemand – tegen de tijd dat ik mijn lunch gekocht, de krant gelezen en de beide kruiswoordpuzzels opgelost heb, is het uur bijna voorbij. Ik ga terug naar mijn bureau en werk tot halfzes. De bus naar huis doet er een halfuur over.

Ik maak eten en eet het op terwijl ik naar *The Archers* luister. Gewoonlijk eet ik pasta met pesto en sla – één pan en één bord. Mijn jeugd was vol culinaire tegenstrijdigheden en door de jaren heen at ik zowel met de hand geogoste sint-jakobsschelpen als diepvriesvis. Ik heb lang en veel nagedacht over de politieke en sociologische aspecten van de maaltijd en ben tot het besef gekomen dat ik volledig ongeïnteresseerd in voedsel ben. Mijn voorkeur gaat uit naar voer dat goedkoop, snel en eenvoudig te verkrijgen en te bereiden is, en ondertussen de vereiste voedingsstoffen verschaft die ervoor zorgen dat je in leven blijft.

Als ik heb afgewassen, lees ik een boek of soms kijk ik televisie als *The Telegraph* die dag een programma heeft aangeraarden. In de regel (nou ja, altijd) praat ik op woensdagavond een kwartier of zo met mama. Tegen tien uur ga ik naar bed, lees een halfuur en doe dan het licht uit. Doorgaans heb ik geen moeite met slapen.

Op vrijdag pak ik niet meteen na het werk de bus, maar in plaats daarvan ga ik naar de Tesco Metro in de buurt van het kantoor om een pizza margherita, chianti en twee grote flessen Glen's wodka te kopen. Thuisgekomen eet ik de pizza en drink ik de wijn. Later drink ik wat wodka. Op vrijdag heb ik niet veel nodig, slechts een paar flinke slokken. Gewoonlijk word ik om drie uur 's nachts wakker op de bank en stommel ik naar mijn bed. De rest van de wodka drink ik in het weekend verspreid over beide dagen, zodat ik dronken noch nuchter ben. Het kost een hele tijd om op maandag weer op gang te komen.

Mijn telefoon gaat niet vaak – ik schrik als ie gaat – en in de regel is het iemand die vraagt of ik mij een kredietverzekering heb laten aansmeren. Ik fluister *Ik weet je te vinden* en hang heel, heel zachtjes op. Afgezien van onderhoudspersoneel is dit jaar niemand in mijn flat geweest; ik heb geen ander

menselijk wezen vrijwillig binnen uitgenodigd behalve om de meterstand te laten opnemen. U denkt zeker dat dat niet mogelijk is? En toch is het zo. Ik besta, nietwaar? Vaak heb ik het gevoel dat ik er niet ben, dat ik een verzinsel van mijn eigen fantasie ben. Er zijn dagen waarop ik me zo losjes met de aarde verbonden voel, dat de draden die mij aan deze planeet binden ragfijn gesponnen suiker zijn. Een harde windvlaag zou me volledig kunnen losmaken en ik zou opgetild worden en wegwaaien als een zaadje van zo'n paardenbloempluis.

Van maandag tot en met vrijdag worden de draden enigszins strakker. Mensen bellen naar kantoor om over kredietlimieten te praten en sturen me e-mails over contracten en prijsopgaven. Het zou de werknemers met wie ik een kamer deel – Janey, Loretta, Bernadette en Billy – niet ontgaan als ik niet op kwam dagen. Na een paar dagen (ik vraag me vaak af na hoeveel) zouden ze zich zorgen maken dat ik me niet ziek had gemeld – helemaal niets voor mij – en ze zouden mijn adres opzoeken in het personeelsbestand. Uiteindelijk zouden ze de politie bellen, denk ik. Ja, toch? Zouden de agenten de voordeur forceren? Me aantreffen, terwijl ze hun gezichten bedekken en kokhalzen van de stank? Dan hadden ze op kantoor iets om over te praten. Ze haten me, maar ze wensen me niet dood. Tenminste, dat geloof ik niet.

Gisteren ben ik bij de dokter geweest. Het lijkt eeuwen geleden. Ditmaal kreeg ik tot mijn genoegen de jonge arts, de bleke kerel met het rode haar. Hoe jonger ze zijn, des te recenter is hun opleiding en dat kan alleen maar goed zijn. Ik vind het vreselijk als ik die ouwe dokter Wilson krijg; ze is ongeveer zestig en ik kan me niet voorstellen dat ze goed op de hoogte is van de laatste medicijnen en medische doorbraken. Ze kan nauwelijks overweg met de computer.

De arts deed wat ze doen wanneer ze tegen je praten zonder je aan te kijken, las mijn gegevens op het scherm en sloeg steeds harder op de entertoets terwijl hij omlaag scrollde.

‘Wat kan ik dit keer voor u doen, mevrouw Oliphant?’

‘Het gaat om rugpijn, dokter,’ zei ik tegen hem. ‘Ik heb vreselijke pijn gehad.’ Hij keek me nog steeds niet aan.

‘Hoe lang heeft u dat al?’ vroeg hij.

‘Een paar weken,’ zei ik.

Hij knikte.

‘Ik denk dat ik weet waar het door komt,’ zei ik. ‘Maar ik wilde graag uw mening horen.’

Hij hield op met lezen en keek me eindelijk aan.

‘En wat denkt u dat de oorzaak van uw rugpijn is, mevrouw Oliphant?’

‘Ik denk dat het door mijn borsten komt, dokter,’ zei ik.

‘Uw borsten?’

‘Ja,’ zei ik. ‘Kijk, ik heb ze gewogen en ze wegen bijna zes kilo – samen, welteverstaan, niet per stuk.’ Ik lachte. Hij staaarde me aan, zonder te lachen. ‘Dat is een heleboel gewicht om mee rond te lopen, nietwaar?’ vroeg ik. ‘Ik bedoel, als ik zes kilo extra vlees aan uw borst zou binden en u zou dwingen daarmee een hele dag rond te lopen, dan zou u ook pijn in uw rug hebben, waar of niet?’

Hij staaarde me nog steeds aan en schraapte vervolgens zijn keel.

‘Hoe... hoe hebt u...?’

‘Op de keukenweegschaal,’ zei ik, knikkend. ‘Ik heb er gewoon een... op gelegd. Ik heb ze niet allebei gewogen, ervan uitgaande dat ze min of meer hetzelfde wegen. Ik weet dat het niet helemaal wetenschappelijk is, maar...’

‘Ik zal u een recept voor wat meer pijnstillers voorschrijven, mevrouw Oliphant,’ zei hij, me in de rede vallend en tikkend.

‘Dit keer alstublieft sterke,’ zei ik gedecideerd, ‘en een heleboel.’ Voorheen hebben ze geprobeerd me af te schepen met piepkleine doses aspirine. Ik had heel efficiënte geneesmiddelen nodig om aan mijn voorraad toe te voegen.

‘En zou ik alstublieft ook een herhaalrecept tegen mijn eczeem kunnen krijgen? Bij stress of opwinding lijkt die erger te worden.’

Hij beloofde dit beleefde verzoek niet met een antwoord maar knikte alleen maar. Geen van ons beiden zei iets terwijl de printer het papier uitspuugde dat hij me overhandigde. Wederom naar het scherm starend begon hij te tikken. Er heerste een ongemakkelijke stilte. Zijn sociale vaardigheden schoten pijnlijk tekort, vooral voor dit werk waarin hij met mensen te maken heeft.

‘Nou, dan ga ik maar, dokter,’ zei ik. ‘Heel hartelijk dank voor uw tijd.’ Mijn toon ontging hem volledig. Kennelijk was hij nog altijd verdiept in zijn aantekeningen. Dat is het enige minpunt bij de jonge dokters: hun omgang met patiënten is verschrikkelijk.

Dat was gisterochtend, in een ander leven. Vandaag, erná, schoot de bus goed op toen ik op weg was naar kantoor. Het regende en iedereen zag er ellendig uit, weggedoken in zijn jas terwijl zure ochtendadem de ramen besloeg. Door de regendruppels op het glas glinsterde het leven mij toe en glom geurig boven de bedompte natte kleren en vochtige voeten uit.

Ik ben er altijd erg trots op geweest in mijn eentje de regie van mijn leven te voeren. Ik ben een enigst overlevende – ik ben Eleanor Oliphant. Ik heb niemand nodig – er zit geen groot gat in mijn leven, er ontbreekt geen stukje aan mijn eigen persoonlijke puzzel. Ik ben een onafhankelijke entiteit. Dat is wat ik tenminste tegen mezelf heb gezegd. Maar gis-

teravond heb ik de liefde van mijn leven gevonden. Toen ik hem het podium op zag komen, wist ik het gewoon. Hij droeg een zeer elegante hoed, maar dat was niet wat me aantrok. Nee – zo oppervlakkig ben ik niet. Hij droeg een driedelig pak *met de onderste knoop van zijn vest open*. Een echte heer laat de onderste knoop open, heeft mama altijd gezegd – het was een van de tekenen om naar uit te kijken, omdat dat wees op een erudiete, elegante man van de juiste klasse en het juiste sociale milieu. Zijn knappe gezicht, zijn stem... eindelijk was hier een man die met een zekere stelligheid als 'echtgenootmateriaal' beschreven kon worden.

Mama zou het prachtig vinden.

Op kantoor heerste dat tastbare gevoel van vrijdagvreugde, wanneer iedereen stiekem de leugen koestert dat het een fantastisch weekend gaat worden en dat het werk de week erop anders, beter zal zijn. Ze zullen het nooit leren. Maar voor mij waren dingen wél veranderd. Ik had slecht geslapen maar desondanks voelde ik me goed, beter, best. Mensen zeggen dat je, als je ‘de ware’ tegenkomt, dat gewoon weet. In dit geval was dat helemaal waar, tot en met het feit dat het lot hem op een donderdagavond op mijn pad had gebracht, en zo lag het weekend uitnodigend voor me, een en al tijd en belofte.

Voor een van de ontwerpers was het vandaag de laatste dag – en als gewoonlijk vierden we de gelegenheid met goedkope wijn, duur bier en in soepkommen gekwakte chips. Met een beetje geluk zou het vroeg beginnen, zodat ik mijn gezicht kon laten zien en toch bijtijds vertrekken. Ik moest gewoon voor sluitingstijd boodschappen doen. Ik opende de deur en rilde van de koude lucht uit de airco, hoewel ik mijn anorak droeg. Billy had het hoogste woord. Hij stond met zijn rug naar me toe en de anderen hingen zo aan zijn lippen dat ze mijn binnenkomst niet opmerkten.

‘Ze is getikt,’ zei hij.

‘Ja, dat ze getikt is weten we,’ zei Janey, ‘daar hebben we nooit aan getwijfeld. De vraag is, wat heeft ze ditmaal gepresteerd?’

Billy snoof. ‘Jullie weten toch dat zij die kaartjes won en mij vroeg mee te gaan naar dat stomme optreden?’

Janey glimlachte. ‘Bobs jaarlijkse verloting van gratis troep en monsters voor klanten. Eerste prijs twee vrijkaartjes, tweede prijs vier vrijkaartjes...’

Billy zuchtte. ‘Precies. Een hele donderdagavond volledig naar de klote – een liefdadigheidsoptreden in een kroeg, met in de hoofdrol het marketingteam van onze grootste klant plus een aantal gênante optredens van hun familie en vrienden. En om het nog erger te maken, met háár?’

Iedereen lachte. Ik kon hem alleen maar gelijk geven, het was niet bepaald een avond vol glamour en overdaad à la Gatsby.

‘Voor de pauze was er een band – Johnnie Dinges and the Pilgrim Pioneers – die trouwens helemaal niet zo slecht waren,’ zei hij. ‘Ze speelden hoofdzakelijk hun eigen nummers, maar ook covers, gouwe ouwe.’

‘Die ken ik – Johnnie Lomond!’ zei Bernadette. ‘Hij zat in dezelfde klas als mijn broer. Op een avond dat ma en pa op Tenerife zaten, kwam hij bij ons thuis, hij en nog wat makkers uit mijn broers eindexamenklas. Als ik me goed herinner eindigde het ermee dat door zijn toedoen de wastafel verstopt raakte...’

Ik draaide me om, omdat ik niets over zijn jeugdige misstappen wenste te horen.

‘Hoe dan ook,’ zei Billy – ik had al opgemerkt dat hij niet in de reden gevallen wenste te worden – ‘zij vond die band absoluut vérselijk. Ze zat daar stokstijf, zonder te bewegen, te klappen of wat dan ook. Ze waren nog niet klaar, of ze zei al dat ze naar huis ging. Ze wachtte niet eens de pauze af. Ik zat daar dus de rest van de avond in mijn eentje, letterlijk aan mijn lot overgelaten.’

‘O, Billy, wat jammer; ik weet dat je zo graag met haar na afloop wat was gaan drinken of misschien gaan dansen,’ zei Loretta, terwijl ze hem een por gaf.

‘Ha ha, heel leuk, Loretta. Nee dus, ineens was ze weg. Ze lag waarschijnlijk al onder de wol met een kop chocolademelk en de *Privé* voordat de band uitgespeeld was.’

‘Nou,’ zei Janey, ‘ik zie haar niet als iemand die de *Privé* leest. Het is vast iets aparters, iets excentriekers. *Beet? Campinglife!?*’

‘*Het Showpaard*,’ zei Billy gedeceideerd, ‘daar is ze op geabonneerd.’ Iedereen giechelde.

Zelf moest ik er eigenlijk ook om lachen.

Ik had helemaal niet verwacht dat het gisteravond zou gebeuren. Daarom trof het me nog harder. Ik ben iemand die dingen graag behoorlijk plant, voorbereidt en regelt. Dit kwam uit het niets; het voelde als een klap in het gezicht, een stomp in de maag, iets waar je je aan brandde.

Ik had Billy hoofdzakelijk gevraagd mee te gaan omdat hij de jongste op kantoor is en ik er daarom van uitging dat hij van muziek houdt. Ik hoorde dat de anderen, in de veronderstelling dat ik buiten aan het lunchen was, hem ermee pestten. Ik wist niets van het concert, had van geen van de bands ooit gehoord. Ik ging uit plichtsgevoel. Ik had de kaartjes gewonnen in de liefdadigheidsverloting en ik wist dat ze er op kantoor naar zouden vragen.

Ik had zure, warme witte wijn gedronken die ook nog vies smaakte vanwege het plastic bekertje waarin de kroeg de wijn serveerde. Ze hielden ons zeker voor een stelletje barbaren! Billy had erop gestaan de wijn te betalen, als dank dat ik hem had uitgenodigd. Maar het ging hier absoluut niet om een afspraakje. Het idee alleen al was bespottelijk.

De lichten gingen uit. Billy had niet naar het voorprogramma willen gaan, maar ik was onverbiddelijk. Je weet maar nooit of je getuige zult zijn van de opkomst van een nieuwe ster, je weet nooit wie het podium op komt en de sterren van de hemel speelt. En toen was hij het. Ik staarde naar hem. Hij was licht en hitte. Hij straalde. Alles waarmee hij in contact kwam zou veranderen. Ik ging op het puntje van mijn stoel zitten, dichterbij hem toe. Eindelijk. Ik had hem gevonden.

Nu het lot mijn toekomst had ontsluitend, moest ik gewoon meer over hem te weten komen; de zanger, het antwoord. Ik bedacht dat ik, voordat ik de ellende van de vorderingen te lijf ging, snel een blik op een aantal sites kon werpen – Argos, John Lewis – om te zien hoeveel een computer zou kosten. Ik kon ook wel in het weekend naar kantoor gaan om er een te gebruiken, maar dan was er grote kans dat iemand me zou zien en vragen wat ik daar deed. Niet dat ik dan de regels zou overtreden, maar het gaat niemand iets aan en ik had geen zin om aan Bob uit te leggen dat ik het weekend had doorgewerkt en toch niets was opgeschoten met de enorme stapel rekeningen die verwerkt moesten worden. Verder kon ik thuis tegelijk andere dingen doen, zoals een proefmenu koken voor ons eerste diner samen. Jaren geleden heeft mama me verteld dat mannen absoluut dol zijn op saucijzenbroodjes. De weg naar het hart van een man gaat, zei ze, via een zelfgemaakt saucijzenbroodje, warm luchtig bladerdeeg, goede kwaliteit vlees. Ik kook al jaren niets anders dan pasta en ik heb nog nooit een saucijzenbroodje gemaakt, maar zo moeilijk zal dat toch wel niet zijn, denk ik. Het is alleen maar deeg en separatorvlees.

Ik zette het toestel aan en tikte mijn wachtwoord, maar het hele scherm bevroor. Ik schakelde het toestel uit en weer aan, en ditmaal kwam het niet verder dan de vraag om het wacht-

woord. Irritant. Ik ging op zoek naar Loretta, het afdelingshoofd. Ze heeft overschatte ideeën van haar administratieve capaciteiten en in haar vrije tijd maakt ze afschuwelijke sieraden die ze aan halvegaren verkoopt. Ik vertelde haar dat mijn computer het niet deed en dat ik Danny van IT niet te pakken kreeg.

‘Danny werkt hier niet meer, Eleanor,’ zei ze, zonder van haar scherm op te kijken. ‘Er is een nieuwe vent. Raymond Gibbons? Hij is vorige maand begonnen?’ Ze zei dit alsof ik dat had moeten weten. Nog steeds zonder op te kijken, schreef ze zijn naam en toestelnummer op een post-it en gaf dat aan mij.

‘Dank je wel, je hebt me zoals altijd weer geweldig geholpen, Loretta,’ zei ik. Natuurlijk ontging het haar.

Ik belde het toestelnummer maar kreeg zijn voicemail: ‘Hoi, dit is Raymond, maar ook weer niet. Net als Schrödingers kat. Spreek een boodschap in na de biep. Doei.’

Vol afschuw mijn hoofd schuddend sprak ik langzaam en duidelijk in.

‘Goedemorgen meneer Gibbons. U spreekt met mevrouw Oliphant en ik ben de financieel medewerker. Mijn computer doet het niet meer en u zou mij zeer verplichten als u vandaag kans zag hem te repareren. Als u meer inlichtingen nodig heeft, kunt u me op toestel vijf drie vijf bereiken. Heel hartelijk dank.’

Ik hoopte dat mijn heldere, bondige boodschap hem als voorbeeld zou dienen. Ik wachtte tien minuten en ruimde intussen mijn bureau op, maar hij belde niet terug. Na twee uur papieren ordenen en verstoken van enige communicatie van meneer Gibbons besloot ik vroeg te gaan lunchen. Ik was op het idee gekomen dat ik mezelf fysiek gereed moest maken voor een potentiële ontmoeting met de musicus door

het aanbrengen van enkele verbeteringen. Moest ik mezelf een opknapbeurt van binnen naar buiten of van buiten naar binnen geven? In gedachten stelde ik een lijst op van al het uiterlijkgerelateerde werk dat verricht zou moeten worden: haren (hoofd en lichaam), nagels (teen en vinger), wenkbrauwen, cellulitis, tanden, littekens... stuk voor stuk dienden deze zaken bijgewerkt, geoptimaliseerd en verbeterd te worden. Uiteindelijk besloot ik van buitenaf te beginnen en naar binnen toe te werken – per slot van rekening gaat het vaak zo in de natuur. Het afwerpen van de huid, wedergeboorte. Dieren, vogels en insecten kunnen zulke nuttige inzichten verschaffen. Als ik ooit twijfel aan de juiste handelwijze, denk ik: wat zou een fret doen? Of: hoe zou een salamander op deze situatie reageren? Steevast vind ik het juiste antwoord.

Elke dag loop ik op weg naar mijn werk langs Wendy's Wax Wonder. Het toeval wilde dat ze een annulering hadden. Het zou ongeveer twintig minuten duren, ik zou door Kayla behandeld worden en het kostte vijfenveertig pond. Vijfenveertig! Maar, zo zei ik tegen mezelf terwijl Kayla me naar een kamer beneden bracht, hij was het waard. Zoals de andere werknemers droeg Kayla een witte, op een doktersjas lijkende outfit en witte klompen. Deze pseudomedische kleding kon mijn goedkeuring wegdragen. We gingen een ongemakkelijk kleine kamer binnen, waar het bed, de stoel en roltafel maar net in pasten.

'Goed,' zei ze, 'u moet uw...' – ze zweeg en keek naar mijn onderlichaam – '...eh broek en uw onderbroek uittrekken en dan neemt u maar plaats op de bank. Oké? U kunt vanaf uw middel bloot zijn of als u dat liever wilt, kunt u dit aantrekken. Oké?' Ze legde een klein pakje op het bed. 'Leg een handdoek over u heen en dan ben ik binnen een paar minuutjes weer terug. Oké?'

Ik knikte. Op zoveel oké's was ik niet verdacht geweest.

Toen de deur eenmaal achter haar gesloten was, trok ik mijn schoenen uit en stapte uit mijn broek. Moest ik mijn sokken aanhouden? Al met al vond ik dat ik ze maar beter kon aanhouden. Ik trok mijn onderbroek uit en vroeg me af waar ik die moest laten. Het leek geen goed idee om hem in het volle zicht op de stoel te leggen zoals ik met mijn broek had gedaan, dus vouwde ik hem zorgvuldig op en stopte hem in mijn shopper. Omdat ik me nogal bloot voelde, pakte ik het kleine pakje dat ze op het bed had laten liggen en maakte het open. Ik schudde de inhoud eruit en hield die op: een heel klein zwart onderbroekje, van het model 'Tanga' dat ik van de Marks and Spencers-terminologie herkende, vervaardigd uit hetzelfde papierachtige materiaal als theezakjes. Ik stapte erin en trok hem omhoog. Hij was veel te klein en mijn vlees puilde er aan de voorkant, zijkant en achterkant overheen.

Het bed was erg hoog en eronder vond ik een opstapje met behulp waarvan ik het bed besteeg. Ik ging liggen; het was bedekt met handdoeken met daaroverheen hetzelfde kriebelige blauwe papier als je op een onderzoektafel aantreft. Aan het voeteneinde lag nog een opgevouwen zwarte handdoek; die trok ik op tot aan mijn middel om mezelf te bedekken. Ik vond de zwarte handdoeken verontrustend. Wat voor smerige vlekken moest de kleurkeuze verdoezelen? Ik keek omhoog naar het plafond, telde de spots en keek toen om me heen. Ondanks het gedempte licht zag ik slijtplekken op de lichte muren. Kayla klopte en kwam binnen, een en al luchtige opgewektheid.

'Ziezo,' zei ze, 'wat wordt het vandaag?'

'Zoals ik al zei, een bikinilijn, alstublieft.'

Ze lachte. 'Ja, sorry, maar ik bedoelde, hoe wilt u hem gedaan hebben?'